

روایتی از تحریم‌های داخلی علیه صنعت پتروشیمی

این بازی غیرمنصفانه است

نشست
رئیس‌جمهوری
با اعضای انجمن
صنعتی کارفرمایی
صنعت پتروشیمی
ایران

وحید ضیایی - روزنامه‌نگار / صنعت پتروشیمی در سال‌های اخیر به یکی از ستون‌های اصلی اقتصاد ایران تبدیل شده؛ صنعتی که مزیت آن بر پایه یکی از غنی‌ترین ذخایر هیدروکربنی جهان بنا شده است. نفت، گاز و میعاناتی که سال‌ها بخش مهمی از صادرات خام کشور را تشکیل می‌دادند، امروز می‌توانند با یک حلقه ارزش‌آفرین حیاتی به محصولاتی تبدیل شوند که هزاران صنعت داخلی و خارجی به آن وابسته‌اند. همین جاست که نقش پتروشیمی پررنگ می‌شود؛ جایی که متان، اتان، پروپان و سایر خوراک‌ها در فرآیندی پیچیده اما ارزشمند، به مواد و کالاهایی بدل می‌شوند که هم نیاز صنایع داخلی را تأمین می‌کند و هم جایگاه ایران را در بازارهای جهانی تثبیت. **احمد مهدوی ایهری،** دبیرکل انجمن صنفی کارفرمایی صنعت پتروشیمی در گفت‌وگوی پیش‌رو با نگاهی بی‌پرده، موانع اصلی رشد صنعت را برشمرد و به «ایران» توضیح داد که فعالان پتروشیمی امروز بیش از هر چیز دغدغه ثبات در تصمیم‌گیری داخلی و فراهم شدن شرایط پیش‌بینی‌پذیر برای تولید و سرمایه‌گذاری را دارند.

۱۴۰۳ باید به ۱۳۱.۵ میلیون تن و مقدار صادرات این محصولات نیز از ۱۳ تا ۱۴ میلیارد دلار در سال باید به ۲۶ میلیارد دلار برسد. تمرکز اصلی در این برنامه بر توسعه زنجیره‌های محصولی راهبردی است؛ از جمله افزایش تولید پروپیلن و مشتقات آن به ۱۱.۶ میلیون تن، حرکت به سمت تولید ۷۰۰ هزار تن محصولات پایین‌دستی منانول، هدفگذاری ۸.۶ میلیون تن پلی‌اتیلن و ۳ میلیون تن محصولات پایین‌دستی آروماتیک‌ها. چنین اعدادی نشان می‌دهد قانونگذار مصرّ است که کشور از صادرات مواد خام فاصله گرفته و به سمت تولید محصولات با ارزش افزوده بالا حرکت کند.

در حالی که برنامه هفتم توسعه اهداف بزرگی را برای جهش تولید و تکمیل زنجیره ارزش ترسیم کرده، بسیاری از فعالان صنعت پتروشیمی معتقدند تحقق این اهداف بیش از آنکه به تهدیدهای بیرونی وابسته باشد، به ثبات و عقلانیت تصمیم‌گیری در داخل

اهمیت این صنعت زمانی بیشتر دیده می‌شود که بدانیم نزدیک به ۳۰ درصد از صادرات غیرنفتی کشور متعلق به محصولات پتروشیمی است؛ عددی که نشان می‌دهد این حوزه نه تنها موتور محرک ارزآوری کشور است، بلکه نقش کلیدی در حفظ توازن تجاری و تأمین منابع مالی برای توسعه‌ای پایدار دارد. در عین حال، رد پای محصولات پتروشیمی را امروز در همه جای زندگی می‌توان دید: از خانه‌ها و خودروها گرفته تا کشاورزی، پزشکی، فناوری و هزاران کاربرد صنعتی دیگر. به همین دلیل، تقویت و توسعه صنعت پتروشیمی یک ضرورت راهبردی برای کشور به شمار می‌آید؛ ضرورتی که در سیاستگذاری، سرمایه‌گذاری و برنامه‌ریزی کلان باید جایگاه ویژه‌ای داشته باشد. در همین چهارچوب، برنامه هفتم توسعه نیز نقشه‌ای روشن برای حرکت صنعت پتروشیمی از خام‌فروشی به سمت تکمیل زنجیره ارزش ترسیم کرده است. در این برنامه پنج‌ساله، ظرفیت تولید سالانه صنعت پتروشیمی از ۹۶/۶ میلیون تن در سال

ایران

۷۸